

Preek Palmzondag 2015

Vandaag is het Palmzondag. Het begin van de Stille of Goede Week. Palmpasen op het eerste gezicht is een vrolijk feest. Kinderen lopen met palmpasestokken met bovenin een haantje van brood en slingers van snoep.

Maar over Palmzondag ligt al de schaduw van wat komen gaat. Het is een feest met een rouwrandje. Het feest geeft zoals dat tegenwoordig heet een dubbel gevoel.

Het verhaal van de intocht van Jezus in Jeruzalem begint bij Marcus bij Betfage, bij Betanië en bij de olijfberg. Drie plaatsen met namen die een bijzondere betekenis hebben: Beth-ani, Bethanië betekent het huis van de arme, de behoeftige, een huis van gebrek. Betfage betekent huis van de vijgen. Vijgen en olijven zijn in de bijbel symbolen voor een goed en vreugdevol leven, van vervulling. Dat is het decor waarin Marcus het verhaal van de intocht laat beginnen. Een verhaal van behoefte en verwachting, van hoop, maar ook van cynisme.

Als kind had ik één grote droom: reizen met een tijdmachine. Deze droom was ongetwijfeld ingegeven door de stripverhalen van Suske en Wiske, waar ik dol op was. Suske en Wiske konden reizen met een teletijdmachine die professor Barabbas ontwikkeld had - of er enige relatie is met de bijbelse Barrabas weet ik niet. Het was een toestel dat het mogelijk maakte mensen terug of vooruit in de tijd te flitsen. Mijn droom was om dan naar de tijd van Jezus geflitst te worden. Om hem echt te zien en te horen. Al die wonderen iets mooiers kon ik me niet voorstellen. Hoe zou het zijn om daar op Palmzondag te staan langs de kant van de weg? Een kinderlijke en ook wel heel brave droom.

Ik moest daar weer aan denken toen het feit of Jezus nu wel of niet bestaan heeft weer even de krant haalde. Hoe zou het zijn als we de mogelijkheid zouden hebben om terug geflitst te worden naar het jaar 33. Hoe zou het zijn als wij daar tussen die menigte gestaan hadden in dat roerige Jeruzalem. Met een cameraploeg erbij. Want we kennen het verhaal. Nou és even kijken wat er van klopt ...

En inderdaad er is wel iets aan de hand in Jeruzalem. Een opgewonden sfeertje mag je wel zeggen. Mensen die elkaar bijna onder de voet lopen om een glimp van Jezus op te kunnen vangen. Bijna alle mensen langs de weg zullen de verhalen over Jezus wel gehoord hebben, Mirjam Bouwman van de EO is als eerste terug geflitst naar het jaar 33 en ze interviewt een stel dat zich met een picknickmand geïnstalleerd heeft langs de kant van de weg. 'Komt u voor Jezus?' vraagt ze. 'Jazeker, zegt de man van het stel, het moet een wonderdoener zijn, een man die zieken beter maakt. Ik hoorde dat hij de broer van de man van een kennis van mijn zuster genezen heeft. Moet wel wat zijn die man'. 'En u meneer, vraagt Mirjam aan een stoere jonge man, "Wie is hij voor u?' De man lacht en zegt: 'Hij is het, de man op wie wij wachten, op wie wij zo lang gewacht hebben. Het is over en uit met de Romeinen en al die graaiers en zakkenvullers in hun kielzog. Let maar op, hij gaat er korte metten mee maken. ' Een deftige mevrouw mengt zich in het gesprek: 'Ach welnee, kaerel, zegt ze met stemverheffing, ' Wij zijn Romeinse staatsburgers en die Jezus – het is natuurlijk een eenvoudig man, dat zie je zo, maar hij is wel een wijze leraar, een ethicus, het gaat om je eigen weg in dit leven. De keuze's die je zelf maakt!'

Mirjam blijft vriendelijk lachen, maar kiest nu toch maar voor een kromgegroeid oud vrouwtje. 'Komt u voor Jezus?' vraagt ze. 'Ja kind, zegt het vrouwtje met een zucht. Ze zeggen zoveel moois over hem en ik wil het allemaal geloven. Ik weet diep van binnen dat het waar is, de dingen die hij zegt en doet. Maar ik kan niet meer geloven. Er is zoveel

gebeurd in mijn leven, ik ben zo leeg, ik ben zo moe. 'Maar toch bent u hier' zegt Mirjam. 'Ja, toch ben ik hier, je weet maar nooit ...

En zo staan ze daar ieder met zijn eigen zorgen, angsten, en verdrieten: zijn eigen verwachtingen. En wij staan er tussen en wij weten wel beter. Of niet ...?

Daar is het groepje tijdreizigers. Onder hen opvallend veel Remonstranten. Die staan open voor nieuwe ontwikkelingen, dus ze waren er meteen bij toen de mogelijkheid van tijdreizen zich voordeed.

Mirjam haast zich naar hen toe. 'En, hoe ervaart men het hier?'. 'Ja, prachtig, hè, om hier te staan, waar Jezus gelopen heeft, gesproken heeft ...nou dat maakt wel indruk, zegt een man in korte broek, de camera voor zijn buik. 'Zo dadelijk komt Jezus langs' zegt Mirjam, zou u iets tegen hem willen zeggen?

Nou eh, ja ... wat moet je zeggen' zegt zijn vrouw. 'Bijvoorbeeld wat hij voor u betekend heeft, wie hij voor u is' probeert Mirjam. 'Ja, wie is hij geweest, wie is hij, zegt de vrouw 'een voorbeeld, hè, zo zou het moeten, zoals hij het zegt, maar ja, de mensen hè ...'t is altijd zo geweest en 't zal altijd zo blijven.

Mirjam kijkt met een licht verwilderde blik in de camera. Dit is een live-uitzending. Maar dan zwenkt de camera naar een groepje vrouwen dat een eindje van de weg is gaan zitten. Een blonde vrouw, bloemetjesjurk met een vestje en een vrouw in de kleren uit de eerste eeuw. Ze schijnen elkaar helemaal gevonden te hebben.

'Hij zag mij zoals ik was vertelt de donkere vrouw die van de twee meest verlegen indruk maakt. 'Ik was op een punt in mijn leven dat ik het niet meer zag zitten. Hoeveel ellende kun je hebben, mijn man stierf jong, en ik trouwde met zijn broer, dat is gebruik bij ons, gelukkig maar anders sta je er alleen voor, maar ook deze man stierf, ik trouwde met de derde broer, vier kinderen had ik inmiddels....'Ja, ik ken het verhaal onderbreekt de blonde vrouw haar 'het zat je niet mee.'zeg maar gerust dat het geen leven was'antwoordde de vrouw. En toen kwam hij. Ik zag hem bij de bron. Hij praatte met mij, hij zag mij, hij zag tot in het diepst van mijn ziel, hij zag alles waarnaar ik verlangde, waarnaar ik zocht in de wereld en ineens zag ik hem, zag ik liefde en begrip.

De blonde vrouw kneep in haar arm: ik weet waar je over praat. Jouw verhaal is mijn verhaal, niet dat ik zoveel mannen had, maar er was in mijn leven zo'n leegte. Bij ons heb je zogenaamd, alles: geld en luxe en lol, maar het leek wel of niets de leegte in mij kon vullen en op een dag ging ik maar praten tegen hem enhij kwam.

Niet heel spectaculair hoor, maar als een gevoel van rust, van vrede, van niet meer leeg zijn. Alsof er een hand op mijn schouder lag, alsof een stem tegen mij zei:'toe maar meid, je bent goed zoals je bent, ga maar gewoon. En ik ging. Mijn leven werd niet heel makkelijk vanaf dat moment, maar ik keek er anders tegen aan. Alsof ik soms met zijn ogen keek.' Ze kijken elkaar aan. Kom, ga mee naar de weg, zegt de donkere vrouw. ik zie hem in de verte aankomen!

Zou het echt iets uitmaken als er een tijdmachine zou bestaan? Zou het echt iets uitmaken als we inderdaad op de dagen voort het joodse Pesach een man op een ezel Jeruzalem binnen zouden zien komen. Wij uit 2015 weten hoe dat verhaal daar in Jeruzalem afloopt, dat weten de mensen uit het jaar 33 niet, maar maakt het uit? Het zóu uit moeten maken, misschien, maar doet het dat ook?

Zouden wij anders zijn dan de mensen die toen tweeduizend jaar geleden langs de weg stonden?

Voor sommigen ging daar een rare snijboon op een ezel, voor anderen een oproerkraai, voor velen de koning die hen zou verlossen van de Romeinen en voor een enkeling degene door wie zij zich voor het eerst in hun leven werkelijk gezien wisten. En toen

konden zij hem zien.

Zo was het toen en zo is het nu.

Wie zeggen de mensen dat ik ben vroeg Jezus.
Aan ons, aan u en aan mij om zelf dat antwoord te geven.

Amen.